

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת ויגש

נאמטא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת ויגש

אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך (שם מו ב-ד).

כ"ק אאזמו"ר זי"ע אמר לבאר (סעדה שלישית תש"מ) הפסוק ויוסף ישית ידו על עיניך, על פי מה שמובא בספרים הק', שהכוונה הוא שיוסף יבהיר לאביו את כל מה שהתרחש לנגד עיניו, שיעקב דאג בגלל שהבין שירידתו למצרים הוא בעצם תחילת הגלות, ועל זה אמר לו השי"ת אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה, ואם תשאל למה צריכים לכל זה, לרדת ואח"כ לעלות, על זה התשובה, ויוסף ישית ידו על עיניך, כפי שראית אצל יוסף שאי אפשר להבין את כל מה שקורות לנו, כמו שאמרו חז"ל (שבת פט:): שכל הענין של מכירת יוסף היה לתועלת יעקב אבינו, שאם לא היה נמכר יוסף היה מוכרח יעקב אבינו לרדת למצרים בשלשלאות של ברזל, אלא שזכותו גרמה לו שירידתו למצרים אירעה ע"י מכירת יוסף.

ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב אביהם. ויגדו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם. וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אלהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אותו ותחי רוח יעקב אביהם (בראשית מה כה-כז).

כאשר נתאר לעצמנו את אותה התרגשות של יעקב אבינו כשהוא שמע שעוד יוסף חי, שיוסף בנו שנעלם ממנו זה עשרים ושתים שנה, עדיין חי וקים, ההתרגשות והשמחה עצומה שהיה לו אין לתאר. ובכל זאת כל שמחה זו היתה מהולה עם צער וכאב, כשהבין שכל ענין זה של יוסף הוא חלק מההשתלשלות של ירידת כלל ישראל לגלות.

הקב"ה בראותו את דאגתו של יעקב אבינו על ענין הגלות, התגלה אליו במראות הלילה ואמר לו, אנכי הא-ל אלוקי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם.

כך גם העניין של גלותן של ישראל הוא ענין בלתי מובן, ואי אפשר לרדת לסוף דעתו של הקב"ה, וזהו ויוסף ישית ידו על עיניו, שמהסיפור של יוסף תבין שאי אפשר להבין מיד את דרכי ה'.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פרשת ויגש תשפ"ב

כ"ק אאזמו"ר זי"ע מביא (סעדה שלישית תש"מ) בשם הרה"ק האוהב ישראל מאפטא זי"ע פירוש על הפסוק 'והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים', על פי מעשה שאירע אתו כשהגיע לאיזה עיירה, תושבי העיירה יצאו בהמוניהם לקבל את פניו של אותו צדיק, בנו של האוהב ישראל שנסע אתו ביקש ממנו לרדת מהעגלה לדרוש את שלומם של תושבי העיירה ולברכם, ענה לו האוהב ישראל שאינו רוצה לרדת מהעגלה בגלל שאינו רוצה ליהנות מכל הכבוד שחלקו לו, אמר לו הבן שאנשי עיירה הגיע לקבל אותי, וכל הכבוד הזה הוא באמת בשבילי, ואז ירד האוהב ישראל מהעגלה כיון שרצה גם הוא להשתתף עם כל אלו שהגיעו לכבד את בנו.

כשיצאו מהעיר שאל האוהב ישראל את בנו, מה עשית שזכית

מהרו ועלו אל אבי וגו' (בראשית מה ט). והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים (שם פסוק יג).

וצריך להבין מה היתה כוונת יוסף בדברו דברים אלו, וכי זהו מה שיש לו לבשר לאביו אחרי כל השנים האלו שלא ראה פניו, שיש לו כבוד וממשלה, ושהוא מושל בכל ארץ מצרים, הרי מן הראוי היה לבשר לו כי שמור הוא מכל טומאת מצרים, וכי הוא נשאר ירא אלוקים, הלא ידע שאצל יעקב אביו חשוב יותר עניינו הרוחני מאשר מעמדו בארץ מצרים. ובקושייה זו נתחבטו הרבה ממפרשי התורה.

וראיתי בספר עירין קדישין שמביא בשם הרה"ק מרוזין זי"ע שכוונת הכתוב הוא, שיוסף אמר שתגידו לאבי את כל הכבידות והקושי שיש לי במצרים.

ואפשר לשלב שתי פירושים אלו ביחד, שכוונת יוסף היה להגיד לאביו על כל הכבידות והקושי והניסיונות שהיה לו במצרים, והתכוון גם להגיד לאביו שרק בזכותו התגבר על ניסיונות אלו, כמו שאמרו חז"ל (סוטה לו:): שבאותה שעה נראתה לו דמות דיוקנו של אביו, ורק בזכות אביו התגבר על הניסיון ולכן היה ראוי להכבוד שרכשו לו במצרים.

לכל הכבוד וההתפארות הלזו, ענה לו הבן, הם הגיעו לכבד אותי בגלל שאני הבן של ה'אפטער רב', השיב לו אביו, שתשובה זו הוא מה שאמר יוסף הצדיק במצרים, יוסף אמר 'והגדתם' - 'לאבי את כל כבודי במצרים', שתלה את כל הכבוד שרכשו לו במצרים, בזכותו של אביו, שיוסף הבין שכל מה שהתרחש היה הכל בזכותו הגדול של יעקב אבינו.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פרשת ויגש תשפ"ב

והביא שם דהביאור הוא, שמקודם סיפר להם דברים כהוויתן, אולם אח"כ נתיישב בדעתו שאם יאמרו לאביו שקרא לעצמו מושל, לא יאמין, כי יעקב אבינו הכיר את מדרגת יוסף הצדיק שלא יקרא לעצמו בשם 'מושל', על כן נתחכם וצוה להם להגיד לאביו אדון ולא מושל, והם אמרו ליעקב (שם פסוק כו) 'עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים', ולכן 'ויפג לבו כי לא האמין להם', כי לא האמין שיוסף יקרא לעצמו מושל, וכשראו כן, 'וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר

ראיתי מובא בשם ספר קרני ראם (ח"א עמוד קלו) שהרה"ק רבי אברהם מפוריסוב זי"ע אמר בשם גדול אחד, לבאר למה בתחילה כשדיבר יוסף לאחיו אמר להם, 'ועתה לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלוקים וישימני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים' (בראשית מה ח). ובהמשך, אמר יוסף להם (שם פסוק ט) 'מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלוקים לאדון לכל מצרים'. בלי להזכיר שהוא מושל בכל ארץ מצרים.

דבר אלהים וגו' (שם פסוק ז). היינו כמו שבאמת אמר להם יוסף לומר לו 'שמני אלוקים לאדון לכל מצרים' ומיד 'ותחי רוח יעקב אביהם'.

ובכוונת יוסף באומרו 'שמני אלוקים לאדון לכל מצרים', יש לומר שיוסף כיוון לשתי דברים, א. שכל מה שאני נהייתי אדון במצרים, הוא הכל מאלוקים, וזה לא הגיע מכוחי ועוצם ידי. ב. שאני פעלתי שאלוקים יהיה אדון במצרים, שעבדתי להרבות כבוד שמים במצרים.

ויש לקשר ענין זה למה שאמר יוסף 'והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים', על פי מה שהיה מעשה עם האדמו"ר מהרי"ד מבעלזא זצ"ל (ספר שיח זקנים (ח"א עמוד קצח)) שפעם הגיע לעיר האבינוב לחנוכת הבית של הבית הכנסת שם, הבית הכנסת שם היה בנוי כדמות הבית הכנסת בבעלז, ונתאספו שם ציבור גדול מאוד, ונתכבד האדמו"ר מבעלזא ברוב פאר והדר עם כבוד רב. ובשבת קודש אמר האדמו"ר מבעלזא

בשולחנו הטהור, דהנה כתיב 'והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים', והקשה האם דיבר יוסף הצדיק מהכבוד שנעשה לו, ותירץ דכוונת הקרא 'והגדתם לאבי', היינו שאני מוסר כל הכבוד לאבי שבשמים.

ועל פי זה יש לקשר את הענין שאמר יוסף 'שמני אלוקים לאדון לכל מצרים', וכמו שאמרנו שכוונתו היתה לומר, שפעל להרבות כבוד שמים ושאלוקים יהיה אדון לכל מצרים, וכמו כן היה גם כוונתו באומרו 'והגדתם לאבי', שהכוונה הוא לאבינו שבשמים, 'את כל כבודי במצרים'.

וכוונת יוסף היה לומר ליעקב, ביודעו שיעקב אבינו מתיירא מלרדת למצרים, בגלל שהוא יודע שירידתו למצרים הוא בעצם ההתחלת הגלות של כלל ישראל, ולכן אמר לו יוסף, שעשיתי ההכנה הדרושה לכלל ישראל בגלות, והוא ע"י ששמני אלוקים לאדון לכל מצרים.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פרשת ויגש תשפ"ב

שב"ק פר' מקץ - שבת חנוכה תשפ"ג

שלחן הטהור ליל שבת קודש

על חבירו, אינו זוכר את חבירו הקטן מערכו ובל ישא את שמו על שפתיו מצד רום לכבו, וזו היא מענת הפילוסופים על השי"ת לאמר שלגודל רוממותו ית' אינו משגיח בשפלים בכל מה שתחת גלגל הירח, ולכטל דיעה נפסדה זו נאמר (שמואל א ב ג) אל תרבו תדברו גבוה גבוה יצא עתק מפיכם כי א-ל דיעות ה' ולו נתכנו עלילות, ר"ל אל תדברו שמצד שהקב"ה גבוה מעל כל גבוהים אין לו ידיעה בפרטי מעשינו, כי א-ל דעות ה' שיש לו ידיעה בכולם ולו נתכנו כל עלילות מעשה איש.

ובדי לאמת דבר זה שהקב"ה שוכן את דכא ושפל רוח, צירף הקב"ה בשמו הגדול ית' ארבע אותיות של מספר מועט יותר מכל האותיות שבאלפ"א ביתא, כשתכתוב יו"ד ה"א וי"ו ה"א הסתכל בכל האותיות כשתכתבם במלואם, לא תמצא שום אות שיעלה למספר מועט כמו אלו.

ויהי מקץ שנתים ימים וגו' (בראשית מא א).

בבלי יקר מבאר ששתי שנים אלו הוזקק להיות אסור בבית הסהר יותר מן הנגזר עליו, מפני שתלה בטחונו בשר המשקים, שנאמר (תהלים מה) אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים, אלו המצרים שנקראו רהב.

ודקדק שם מה זה שאמר אשר שם ה' מבטחו, הוה ליה למומר אשר שם בה' מבטחו, כמו שכתוב (ירמיה יז ז) ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו, ומלבד הכפל שבפסוק זה צריך הלשון גם כן תיקון במה הוסיף לכתוב והיה ה' מבטחו, ועוד קשה למה קרא למצרים רהבים, ולא קראם בשם המפורסם.

וכתב לבאר, שבנוהג שבטולם שאדם שיש לו איזו מעלה ביתר שאת

אלו נאמר פסוק זה, על הנחה ראשונה שיבטח בה' אמר אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו, כי מהות השם הגדול וקטנותו הוא מבטחו שהשם יתברך מתחבר לשפלים, לכך לא נאמר בה' כי ה' דהיינו מהות השם הוא מבטחו, ועל זה אמר ברוך הגבר אשר יבטח בה' ובמה יהיה בטוח, על זה אמר והיה ה' מבטחו מהות השם הוא מבטחו. ועל הנחה שניה שלא לבטוח באדם כי רום לבבו מביאו לידי שכחה ע"ד ורם לבבך ושכחת את ה', אמר ולא פנה אל רהבים כי רהב הוא לשון רום לב וגסות רוח, כי אין לפנות פני מבטחו אל בשר ודם כי מצד רהבו וגסות רוחו אינו פונה אל הבוטח אליו, כמו שכתוב (בראשית מ כג) ולא זכר שר המשקים את יוסף, מצד שנעשה שר המשקים והושב על כנו ונעשה שר וחשוב, ע"כ לא זכר את יוסף, כי היה בעיניו נבזה ושפל אנשים, ע"כ קרא למצרים רהבים. עכת"ד.

ואפשר לומר לפי דבריו שזה כוונת הפסוק 'יהי מקץ שנתים ימים', שאם אדם מסתכל על כל דבר שהוא נגזר מלמעלה, ולכל דבר יש קץ וזמן קצוב כמה הוא צריך להיות במצב הזה, אזי אפילו עובר ענין זה

ודבר זה אנו אומרים בהלל (תהלים קיג ד) 'רם על כל גוים ה' על השמים כבודו', שהגויים אומרים שהקב"ה נמצא בשמי מרומים ואינו משפיל את עצמו להיות בארץ מתחת, אבל אנחנו בני ישראל אומרים, (שם פסוקים ה-ו) 'מי כה' אלוקיני המגביה לשבת', ובכל זאת 'המשפילי לראות בשמים ובארץ'.

וכן אנו מוצאים בדברי חז"ל (מגילה יא.) א"ר יוחנן כל מקום שאתה מוצא גדולתו של הקב"ה שם אתה מוצא ענותנותו כו' מן הכתובים שנאמר (תהלים סח ה) סולו לרוכב בערבות בי-ה שמו, ר"ל שבחוהו בי-ה שמו כי עם היותו רוכב בערבות גבוה מכל, אע"פ כן י-ה שמו, שהם האותיות הקטנים במספר, והתיבה רק בעלת שני אותיות דהיינו המועט בצירוף האותיות וכל זה מופת על ענותנותו ית'.

ולפי זה מהות השם הגדול, הוא מופת ובטחון לתחתונים שהקב"ה זוכרם ומשגיח בהם, שלא יהיה פתחון פה אל המערער לומר שלגודל רוממותו יתברך עזב ה' את הארץ, ולא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם שאינו משגיח וזוכר את מי שהוא למטה ממנו במדרגיגה. על שני הנחות

השעה, שהגלות נראית לנו ארוכה מאוד ומתמהמהת גאולתנו לבוא, כל זה בגלל 'שאין קץ לימי הרעה', שאנו חסרים באמונה שזמן הגאולה נקצב למעלה, שאם היינו מאמינים שבכל רגע יכול להגיע גאולתנו, אז לא היתה נראית לנו הגלות ארוכה.

ובזה אבוא לבאר הפיוט של 'מעוז צור' בדרך פשט, שהשי"ת שהוא 'מעוז צור ישועתי', 'לך נאה לשבח'. 'תכון בית תפלתי ושם תודה נובח', תבנה בית המקדש, ואז נובח שם תודה.

'לעת תכין מטבח מצר המנבח, אז אגמור בשיר מזמור חנכת המזבח'. כדי להבין הכוונה של אז אגמור וכו' צריכים להקדים שכל הבתים בפייט מתחילים עם הצרות והסבל, וגומרים עם ישועת ה' שבאה בסוף לכלל ישראל.

בבית המתאר את גלות מצרים שמתחיל 'רעות שבעה נפשי ביגון כחי כלה, חיי מררו בקשי בשעבוד מלכות עגלה', ובסוף, 'ובידו הגדולה הוציא את הסגולה, חיל פרעה וכל זרעו ירדו כאבן במצולה'.

ובן בבית 'דכיר קדשו הביאני וגם שם לא שקמתי, שמתאר את גלות בבל, 'ובא נוגש הגלני כי זרים

לתקופה ארוכה, אך בעיניו נראה רק ימים ספורים.

וזהו כוונת הכתוב 'ויהי מקץ', שיוסף הבין שמה שהוא נמצא בבית הסוהר, הוא לזמן קצוב כמו שנגזר עליו מאיתו ית"ש, ולכן אפילו שזה היה נמשך ל'שנתיים', בכל זאת היה נראה בעיניו ימים.

ודבר זה אנו רואים אצל הצדיקים שמחכים בכל יום ורגע לביאת המשיח, וכמו שמסופר על כמה וכמה צדיקים שהיה מוכן אצלם בגדי שבת חדשים שברגע שיבוא משיח צדקנו מיד יוכלו להלבישם וליצא לקראתו, ואע"פ שביאת המשיח מתמהמה לתקופה ממושכת, אולם בכל זאת נראה אצלם כמו ימים ספורים, שתמיד הם חושבים שבכל רגע ורגע יגיע קץ גאולתנו.

על פי אלה הדברים נראה לומר כוונה כמה שאנו מוסיפים לומר בסוף הפיוט של 'מעוז צור', 'חשוף זרוע קדשך וקרב קץ הישועה, כי ארכה לנו השעה ואין קץ לימי הרעה', שאנו מבקשים מהשי"ת שיחשוף לנו את זרועו שכבר נטויה לגאול אותנו מהגלות, ואז נראה שכבר 'קרב קץ הישועה' שקרוב מאוד זמן גאולתנו, אמנם אם אנו רואים ש'ארכה לנו

בימי חשמנים, ופרצו חומות מגדלי
 וממאו כל השמנים, ובסוף, 'ומנותר
 קנקנים נעשה נס לשושנים, בני בינה
 ימי שמונה קבעו שיר ורננים.

ולפי דרך זה יובן כוונת הפייטן במה
 שכתב 'לעת תכין מטבח מצר
 המנבח', שכשנוכה לבנין בית המקדש
 במהרה בימינו, 'או אגמור בשיר מזמור
 חנכת המזבח', או אגמור את הבית
 הזה כמו הבתים האחרים בענין
 הישועה שיהיה לעם ישראל.

יעזור השי"ת שנוכה להיות מהבטחים
 בה, ושנוכה לראות בנין בית
 המקדש וביאת גוא"צ בב"א.

עברתי, ויין רעל מסכתי כמעט
 שעברתי, ובסוף קץ בבל זרבבל לקץ
 שבעים נושעתי'.

ובן בבית שמתאר את נס פורים
 מתחיל עם 'כרות קומת ברוש
 בקש אגני בן המדתא', שהמון רצה
 להרוג מרדכי המוכנה 'ברוש', ובסוף
 'ונהיתה לו לפח ולמוקש וגאותו
 נשבתה', 'ראש ימיני נשאת', נתת
 נשיאות ראש למרדכי הצדיק שהיה
 משבט בנימין, 'ואויב שמו' שהוא המן,
 'מחית', רוב בניו וקניניו על העץ תלית'.

גם בבית שמתאר את נס חנוכה
 מתחיל עם 'ונים נקבצו עלי אזי

פנינים מעדיבת השולחן

שבתות לשורר ביחד וזמירות
 ותשבחות, שלכאורה גם בזמן שבת
 המקדש היה קיים שהיו מתאספים
 היראים ושלמים בלילי שבתות, ענין
 זה במלך היונים כי לא יכלו לשמור
 שבת בפרהסיא, וכשנצחו החשמונאים,
 אזי בשבת זו, שבת חנוכה היתה השבת
 הראשונה שערכו ויוסדו מחדש ה'מיש'
 בליל שבת, ומסתמא ערכו או מיש
 גדול, להודות ולשבח לקב"ה על
 הניסים ועל הנפלאות.

בשבת חנוכה נהגו רבים לערוך
 השלחן בשב"ק ובאמת שיש
 לזה ענין מיוחד שהרי בימי החנוכה
 אנו קוראים הקריאה של חנוכת המזבח
 והסיבה לכך, כי היוונים ביטלו העבודה
 בבית המקדש, וכשנצחום היו צריכים
 לחנך המזבח מחדש, וידוע (כרות נד):
 ששולחנו של אדם מרמז למזבח.

כמו כן ידוע שהיוונים גזרו על השבת,
 ובודאי בצנעה שמרו שבת, רק
 מה שהיו נוהגים להתאסף בליל

החזור, וגם בשלום זכר מנחמים הילד על מה ששכח כל התורה כולה שלמד במעי אמו ועל ביאתו לעולם הזה. ענין זו היה שגוא אצל היוונים שזה מזכיר להם מה שנכשל עשו במאכל העדשים שהוא גם עגול שבישל יעקב ליצחק אביו אחרי פטירת אברהם אבינו, ועשו מכר ליעקב אז את הבכורה בשביל נזיד העדשים, ומזה יצא שיעקב קיבל הברכות. ענין אכילת הארבעים ועריכת השלום זכר הזכיר ליוונים כל הענין הזה, ולכן היה שגוא אצלם, וב"ה שאנו זוכים שיש כמה וכמה שלום זכר כ"י, ויה"ר שיזכו להכניסם בבריתו של אאע"ה בעתו ובמונו.

לפני אכילת הבאבעס והארבעים הזכיר כ"ק מרן רבינו שליט"א כמה מתברי קהילתנו הק' שעורכים שלום זכר בשבת זו, ואמר ששבת זו הוא הרי גם שבת חנוכה וגם שבת ראש חודש, וידוע שהיוונים רצו לבטל שבת, חודש ומילה, והנה היום הוא שבת וגם ראש חודש, רק חסר לנו ברית, ולכל הפחות יש לנו 'שלום זכר' שהוא לפני הברית.

ובאמת הדבר שהיה שגוא ביותר אצל היוונים הוא ענין השלום זכר, דכבר הזכרתי כמה פעמים שאוכלים ארבעים בשלום זכר, שהוא מאכל אבלים שהוא בצורת עיגול, שמורה על הבחינה שהעולם הוא גלגל

קידושא רבא בצפרא דשבתא

שמוחת הקידושא רבא לדגל הולדת הנבדה

לידידנו הרה"ח רבי פינחס פרקל הי"ו

בת להתנו ידידנו הר"ד אהרן הלוי האפמאן הי"ו

אקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול'.

אנו אומרים בברכת מודים הטוב כי לא כלו רחמיך והמרתם כי לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך, כך הוא

סימנא מילתא היא שעושים קידושא רבה בשבת חנוכה, שחנוכה הוא זמן של הלל והודאה כמו שאמרו חז"ל (שבת כא:): לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה, וכן אנו אומרים בנוסח של על הניסים

קרה גם ונר השבת דלק עד מוצאי שבת. עצם זה ששמן דולק הגם שהוא בגדר טבע, הוא גם נס, ולכן אנו מדליקים נרות חנוכה שמונה ימים, לילה הראשון על הגם שבטבע, ועוד שבעה ימים על הניסים שהיו למעלה מהטבע.

כשזוכים ונולדת בת צריכים להודות להשי"ת שהגם שנראה שזה בדרך הטבע, אולם צריכים להכיר הניסים ונפלאות הטמונים בזה.

הילדה נקראת שרה על שם שני זקנותיה, ועלה במחשבותי לומר על פי מה שראיתי מובא בספרים הק' שגם חנוכה מיוחד הוא שהיה לשמונה ימים, כי כבר היה נס שנר שדלק לשבעה ימים אצל שרה אמנו, כמו שמביא רש"י על הפסוק (בראשית כד טו) ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה וגו', ומפרש רש"י האהלה שרה אמו - ויבאה האהלה, והרי היא שרה אמו, כלומר ונעשית דוגמת שרה אמו, שכל זמן ששרה קיימת, היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, הרי שגם אצל שרה אמנו היה נס שהיה הנר דולק משבת לשבת, וחנוכה היה מיוחד שהנר דלק גם לשמונה ימים. הרי שהשם שרה קשור לחנוכה.

נוסה שלנו, ויש אומרים 'כי' מעולם קוינו לך. והטעם שאין אנו אומרים 'כי', מפני שהסופי תיבות של 'חסדיך מעולם קוינו לך' הוא בנימטריא פ"ו כמו הטבע, (כך מובא בהערה בסידור בארדטישוב - באסטאן ומקורו מסידור רבי קאפל) ובא להורות לנו שצריכים להודות להשי"ת לא רק על הניסים והנפלאות, אלא גם על 'הטבע', דהיינו ניסך שבכל יום עמנו, ונפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים, גם על זה מוטל עלינו חובה להודות להשי"ת.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע הביא מאביו כ"ק אדמו"ר הזקן זי"ע, לתרץ בזה קושיות הבית יוסף המפורסמת, למה אנו מדליקים נרות לשמונה ימים, הלא הגם היה רק לשבעה ימים, שהרי מצאו פך שמן בחותמו של כהן גדול שהיה מספיק ליום אחד, והגם היה שהוא דלק עוד שבעה ימים, על זה תירץ שהגם ביום הראשון היה על עצם זה ששמן דולק הוי גם נס, כמו שמסופר בגמרא (תענית כה.) שפעם בערב שבת, בתו של ר' חנינא בן דוסא היתה עצבה, כשראה אביה שהיא עצובה, שאל אותה, למה היא עצובה, אמרה לו, שהשתמשה בטעות בחומץ במקום בשמן להדלקת נר שבת. ענה לה אביה, מי שאמר לשמן וידלק, יאמר לחומץ וידלק. ואכן

ממציאה ומציאה מחיפוש וחיפוש מחיפוש ומנרות ומנרות מנר. מציאה ממציאה כתיב הכא (שמות יב יט) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם, וכתיב התם (בראשית מד יב) ויחפש בגדול החל ובקמן כלה וימצא ומציאה מחיפוש דידיה, וחיפוש מנרות דכתיב (צפניה א יב) בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות. ונרות מנר דכתיב (משלי כ כז) נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן. אז האדם הזה מוצא שבתוך הטבע יש גם ניסים כדאמרן, וזה מה שאמרו הרגיל בנר, שהוא מעיין בהרגילות, אז הוא מוצא בה ניסים ונפלאות, והאדם כזה שמכיר שכל הבריאה הוא ניסי ה' אז זוכה לבנים תלמידי חכמים.

יעזור השי"ת שיוכה ר' אהרן לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים, ב"ה שיש לו סימן מובהק שיוכה לבנים תלמידי חכמים, כמו שאמרו חז"ל (ב"ב קמא.) בת תחילה סימן יפה לבנים. וגם לרבות הסבים, שיוכו הסבים רבי משה ורבי פינחס פרקל לרוות ממנה ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

איתא בגמרא (שבת כג:) אמר רב הונא הרגיל בנר הויין ליה בנים תלמידי חכמים. ומפרש רש"י, בנים תלמידי חכמים - דכתיב (משלי ו כג) כי נר מצוה ותורה אור, על ידי נר מצוה דשבת וחנוכה בא אור דתורה.

ויש לומר על פי מה שאמרו חז"ל (שם כא:) שגר חנוכה מצותה עד שתכלה רגל מן השוק, ועד כמה אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן עד דכליא ריגלא דתרמודאי. שהרגילות בנר מביאו שתכלה רגל מן השוק.

ואפשר לומר שהכוונה בהרגיל בנר, שיש לו הרגילות שכתוב בנר, כמו שכתוב (תהלים קיט קה) 'נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי, והרגילות הוא לדברך, היינו דברי תורה, ומי שהוא רגיל לנר, דהיינו ללמוד תורה, אז זוכה לבנים תלמידי חכמים.

ויש לומר עוד דהכוונה בהרגיל בנר, שהאדם שלוקח הרגילות, דהיינו הטבע, ומעיין בו, שמחפשו בנר, כמו שאמרו חז"ל (פסחים ז:) לגבי המקור לבדיקת חמץ עם נר, למדנו מציאה

רעוא דרעוין

ידוע מה שאמרו חז"ל (מגילת אנטיוכוס) הדיונים רצו לבטל ג' מצוות מישראל, שבת, חודש ומילה, וב"ק אאזמו"ר זי"ע ביאר הענין דרצו לבטל דוקא מצוות אלו, דהנה בעבודת ה' ישנם שלוש בחינות שבהם צריך כל אחד לעבוד את בוראו. האחד הוא החלק הפרטיות איך שכל יהודי מתנהג בינו ובין קונו. והשני הוא חלק הכלליות שיש לכל אחד אחריות לכלל ישראל. והשלישי זו האחריות שיש לו לכל העולם.

וג' בחינות אלו רצו היוונים לעקור. דברית מילה הוא הקשר שיש לאדם עם השי"ת. ומצות החודש מרמז על הכח המיוחד שיש בכלל ישראל, ששני אנשים יכולים להשפיע על כל כלל ישראל, שהרי רק ע"י שני עדים יכולים לקדש החודש, וזו הבחינה של האחריות שיש לכל אחד לכלל ישראל. ושבת היא האות בין השי"ת ובין ישראל, כמו שנאמר (שמות לא טו-יז) ושמרו בני ישראל את השבת וגו'. ביני ובין בני ישראל אות הוא לעולם וגו'. שאנו עם ה' שונים ומובדלים מכל העמים, כמו שאנו אומרים בברכת המבדיל בין ישראל לעמים בין יום

השביעי לששת ימי המעשה, שההבדל בין ישראל לעמים הוא שלכלל ישראל יש את השבת קודש. ואנו צריכים להשפיע טוב ואור על שאר העמים, ולא ח"ו להיפך להיות נשפע מהסביבה ומהרע שיש בעולם.

וזהו שתקנו חז"ל כשגברו החשמונאים על היונים שלוש מצוות בחנוכה, על הניסים, הלל והדלקת נר חנוכה. שהם כנגד ג' הבחינות שרצו היונים לעקור, וזאת על מנת לחזק ג' בחינות אלו שהיה ברעתם לבטל, דכנגד מה שרצו לבטל ברית מילה, תיקנו לומר 'על הניסים', שהוא הענין שכל אחד מודה בפרטיות להשי"ת. וכנגד מצות החודש תיקנו לומר הלל שהוא מורה על הבחינה של הכלל, שבשעה שאומר הלל קורא לאחרים ג"כ להלל, הללויה וכדו', וכנגד שבת תיקנו הדלקת נרות חנוכה על פתח ביתו מבחוץ, שאנו מראים בזה לכל העולם שאין אנו נכנעים להסביבה, אלא אדרבה עומדים באמונתנו ומשפיעים אור על כל העולם.

בבני יששכר (מאמרי חודש כסלו טבת יג. ב) כתב מעם לקביעות ימי

לבא אחריו לשם ולהשתעבד במצרים, ורצה לקבוע שם השראת השכינה שתהיה עמהם כל ימי גלותם, הנה נודרו הוא בדבריו לקבוע הג' מצוות הנ"ל, והוא שרמזו בתיבת 'וְחָמֵשׁ אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם' כנ"ל.

חנה היונים רצו לבטל הג' מצוות הנ"ל בכדי שתתבטל ח"ו מהם השראת השכינה, על כן אמרו 'כתבו לכם על קרן השור' היינו יוסף בכור שורו הדר לו' (דברים לג ז'), שהוא היה המתחיל במצוה לקיים ג' מצוות הללו לקבוע השראת השכינה. עכתו"ד

ובתב הבני יששכר דלפי דברי החיד"א אנו מבינים מה נכבד הדבר קביעות ימי חנוכה בסדר מקץ דיקא, דמבואר בה השתדלות יוסף להשראת השכינה על ג' מצוות, חדש, שבת, מילה, ראשי תבות 'וְחָמֵשׁ'.

ויש לומר לפי דברים אלו שהטעם שהיונים רצו לבטל ג' מצוות אלו עקב שהתרבות היוונית דוגלת ברק לחשוב על עצמו ולא על הרבוננו של עולם, וכן לא על כלל ישראל, ולא על כל העולם, רק אני ואפסי, וזהו הדרך התרבות של הגויים עד היום הזה, ולכן רצו לבטל ג' מצוות אלו, המורים על הבחינה להשפיע כדאמרן.

חנוכה בסדר מקץ דיקא, על פי מה שאמרו דורשי רשומות (עוללות אפרים ח"ב מ"ג) כמה שאמר יוסף 'וְחָמֵשׁ אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם' (בראשית מא לד), היתה הכוונה על ג' מצוות אלו שבקשו היונים לבטל מישראל, והם חדש שבת מילה ראשי תיבות 'חֲמֵשׁ'. ובאמת אנו רואים שיוסף ביקש מהם שימולו כמו שמביא רש"י (שם פסוק נה).

ומביא שם מהחיד"א (בספרו ראש דוד) שכתב הטעם שרצו היונים דוקא לבטל ג' מצוות אלו, ועוד מצינו (ב"ד ב ד) שאמרו להם לישראל כתבו לכן על קרן השור אין לכם חלק וכו'. דהנה על ידי המילה נעשה איש הישראלי מרכבה לשכינה כדאשכחן באברהם אחר שנמול (בראשית יח א) וירא אליו ה' עם מלאכי המרכבה, 'שבת', מבואר בתיקונים 'לעשות את השבת לדורותם', לדירתם, כביכול השכינה קובעת דירה ביניהם, קידוש החודש, כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין מב) אלמלא לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמים פעם אחת בחדש דים.

והנך רואה אשר שלוש מצוות הללו המה בסגולה לקבוע השראת השכינה. והנה יוסף הוא היה הראשון לגלות, וידע אשר יצטרכו כל ישראל

שהם דאגו לעצמם ואגרו תבואה בלי לתת ליוסף.

יעזור השי"ת שנוכה לקיים מצוות אלו באופן שנוכל להיות משפיעים, ולהיות שלמים בעבודת ה', עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

ויש לומר עוד, שגם יוסף הצדיק הבין שהדרך שיוכל מצרים לשרוד את שנות הרעב, הוא רק ע"י שכל אחד יחשוב על טובת הכלל, ולא רק על טובת עצמו הפרטי, ולכן רצה שינהגו בשלש בחינות אלו המורים על הצורך לחשוב על אחרים. והם לא עשו כך,

מעמד הדלקת נרות חנוכה לבחודי החבורות

ליל חמישי נר ה' דחנוכה תשפ"ג

וביאור הכוונה, שכמו שבכל אילן יש שורשים המחזיקים ומקיימים את האילן, כן יש בכל מצוה ומצוה שורש המגיע עד למעלה במקום גבוה, ומשם המצוה יונקת את חיותה.

בנוסף הלשם יחוד קודם הדלקת נר חנוכה אומרים 'הרינו בא להדליק נר חנוכה לתקן את שורשה במקום עליון', וצריך ביאור מהו שורש המצוה של נרות חנוכה.

ובנוסף 'ועל הניסים' לחנוכה אומרים: 'מסרת גיבורים ביד חלשים ורכים ביד מעטים וממאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה', ולכאורה יש בזה משום הודאה על כל סדר הניסים שהיו במלחמה, ויותר מזה לא היה צריך להוסיף, אלא שבתמשך נאמר: 'אחר כך באו בניך לדביר

ובסידור 'סדר תפלה ישרה' מובא לאחר ברכת עטיפת המלית נוסח כדלהלן: 'רכונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שרצוני לעשות רצונך, ולקיים את כל המצוות שכתבת בתורתך, ולהזהר בכל האזהרות שהזהרתנו, ולכוין בכל הכוונות הצריכין לכוין בכל מצוה ומצוה, ולמשוך שפע ואור בכל העולמות מן השורש למעלה במקום שכל מצוה רומז שם' וכו', וגם בזה צ"ב מהו ענין ה'שורש' המוזכר בהם.

בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקדוש ברוך הוא, חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק וממייב את הנרות, ויש לבאר כוונת הדברים.

שבן בפרשת נשא נאמר (שם ז, ב-ג) 'ויקריבו נשיאי ישראל וגו' וביאו את קרבנם וגו' ויקריבו אותם לפני המשכן, וברש"י (שם ז, ג) וז"ל: 'אמר רבי נתן, מה ראו הנשיאים להתנדב כאן בתחלה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו תחלה, אלא כך אמרו הנשיאים, יתנדבו צבור מה שיתנדבו ומה שמחסרין אנו משלימין, כיון שראו שהשלימו צבור את הכל, שנאמר (שמות לו, ז) והמלאכה היתה דים, אמרו מעתה מה לנו לעשות, הביאו את אבני השוהם והמלואים לאפור ולחשן, לכך התנדבו כאן תחלה', ויש להבין למה רצו להתנדב דווקא אצל מלאכת המשכן, עד שלא הספיקו ולכן רצו להתנדב כאן בתחילה.

ונראה על פי מה שכתב האלשי"ך הקדוש (תורת משה פר' אמור) שכל העשרים דורות מאדם הראשון עד לאברהם אבינו ע"ה היו מכעיסים ובאים, ורק כאשר ירד אברהם אבינו התחילה שכינה לרדת מרקיע שביעי לשישי, ומכל מקום תכלית הבריאה

ביתך ופינו את היכלך וטיהרו את מקדשך והדליקו נרות בחצרות קדשך, ויש להבין למה נתכוין בזה.

אלא שידוע מה שכתב הרמב"ן (אמונה וביטחון יט) שכבוא לאדם איזה התעוררות של קדושה, יראה לעשות ממנה תיכף כלי, שלא תבטל ממנו השפעת ההתעוררות, וזה 'אם תעירו' היינו תתעוררו, 'עד שתחפץ' מלשון חפץ וכלי.

וכמו כן עשה השי"ת עם בני ישראל ניסים ונפלאות בימי מתתיהו כהן גדול, והם עשו כלי להתעוררות הניסים, על ידי מה שנאמר 'ופינו את היכלך וטיהרו את מקדשך', היינו לטהר את כל הטומאות שדבקו בהם על ידי היוונים, ועל ידי הכנה זו זכו להמשך, 'והדליקו נרות בחצרות קדשך', המצוה הנעלה של הדלקת המנורה, ובזה זכו שיעשה להתעוררות הגם כלי כענין 'שתהא שלהבת עולה מאליה' (שבת כ.).

ויש לומר בזה עוד, שבתחילת פרשת בהעלותך (במדבר ח, ב) נאמר, 'דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות וגו', וברש"י (שם) כתב, 'למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עמהם

מחשבה ועומק, אף אם ניצל מעצם עשיית העבירה, ולכן פייסו השי"ת על ידי הטבת המנורה 'שאתה מדליק ומטיב את הנרות', משום שיש בענין זה רמז להטבת המעשים שלא היו כראוי, שכן הרמב"ם פסק (פ"ט מהל' ביאת מקדש ה"ז) וז"ל: 'וכן הדלקת הנרות כשירה בזרים, לפיכך אם הטיב הכהן את הנרות והוציאן לחוץ מותר לזר להדליקן', והיינו שהטבת כשרה רק על ידי כהן, וההדלקה יכולה שתיעשה גם על ידי זר, ויש בזה ראייה נפלאה שההכנה למצוה יש בה חשיבות ומעלה יותר מקיום המצוה עצמה, וענין ההכנה מורה לכך שאף שמעשה המצוה נעשית כתיקונה, עדיין יש לשפר בהכנה למצוה שתהיה באופן המובחר.

ולזה הקדימו בני ישראל להדלקת המנורה את פניו בית המקדש ומהרתה מכל טומאה, משום שעל ידי ההכנה הזאת למצוה זכו הם להארת השפעת המצוה לדורות עד שהיתה השלחבת עולה מאליה בלא שיעשו פעולה לזה.

ויעזור השי"ת שנוכה לתשובה שלימה ולהאיר באור המצוה, ושנוכה לראות בהטבת ובהדלקת נרות בית המקדש בב"א.

היתה שתהיה לו יתברך דירה בתחתונים, ולכן כאשר קיבלו בני ישראל את התורה פסקה וזהמתן (שבת קמו:), אך אז בחטא העגל חזרו למצבם הראשון והיו צריכין לכפרה, וביום הכיפורים ניתנה תורה למשה בלוחות שניות, וידעו שכיפר הקב"ה על מעשה העגל, והקהיל משה את ישראל לעשות לו מקדש לשכון בתוכם.

ומה שהשלימו בני ישראל כל מה שנצרך בשביל מלאכת המשכן הוא משום שרצו שתהיה להם כפרה על חטא העגל, והנשיאים שלא זכו ליתן חלק באותה מלאכה, הרגישו הם שעדיין חסרה להם אותה כפרה הנצרכת, ולכן הקדימו והתנדבו בתחילה עכ"פ כאן.

וא"כ צריכים להבין למה היתה לאהרן הכהן חלישות הדעת מה שלא זכה להשתתף בחנוכת הנשיאים, הרי הוא היה משבטו של לוי שלא היתה להם חלק ונחלה בחטא העגל, ויש לומר שהרי ידוע (בשם רבי סעדיה גאון) שיש ב' מיני תשובה, הראשונה כפשוטה על עשיית עבירות, והשניה על מה שקיימו מצוות שלא בתכלית השלימות.

ולזה חלשה דעתו של אהרן על מה שלא זכה לקיום מצוות ה' ביתר

**מעמד מסיבת חנוכה ע"י חברת
מפי עוללים לילדי החמד דקהילתנו
יום ראשון נר ז' דחנוכה - פרשת ויגש תשפ"ג**

לראות אם הם עוסקים בתורה, וגם בזה יש משום היכר למעלת בני ישראל על ידי הגוים, שהם משחקים ומבלים על ידי נתינת מכות ורציחות וכדומה, במשחקים שאין נפש האדם סובלת וקצה מהם, אבל על הדריידע"ל נכתבו האותיות נ' ג' ה' ש', וכהיום בארץ ישראל במקום האות ש' נהגו לכתוב האות פ', וכפשמות הוא משום שהגם היה בארץ ישראל, ורק בחוץ לארץ כתבו ש' - היינו 'היה שם', אבל בארץ ישראל ראוי לכתוב יותר 'היה פה'.

אלא שאני בביתי נוהג להקפיד שיכתב דווקא האות ש', משום שידוע בשם הרה"ק הרבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע שהאותיות נגה"ש הם בנימ' משי"ח, ויש בזה בקשה ותפילה על ביאת המשיח, ומה שהגם היה כאן ואיך יכתבו א"כ 'היה שם', אפשר שהוא משום שהגם היה בעיקר בבית המקדש, או שמא משום שאז היתה הקדושה רבה בישראל ולזכר זה כתבו 'שם' היינו בזמן תוקף הקדושה.

ולכן נהגו לקיים סעודות בחנוכה, להורות על ההתעלות שיש

הנה להלכה כתב השו"ע (סי' תרע ס"ב) וז"ל: 'ריבוי הסעודות שמרבים בהם הם סעודות הרשות, שלא קבעום למשתה ושמחה, וביאר הטעם בלבוש (שם) ששונה מפורים שאז היתה הגזירה על הריגת והשמדת הגופים, ולכן לזכר הצלת הגופים קבעו יו"ט במשתה ושמחה באכילה ושתייה, וזה מורה על הנאת הגוף, מה שאין כן גם חנוכה נתקן לזכר הצלתם מגזירות היוונים על המרת דתם וביטול קיום המצוות, ולכן נתקן היום טוב בזמירות שירות ותשבחות.

ומה שאנו נוהגים לאכול בחנוכה מאכלים מתוקים כגון סופגניות, הוא משום שיש בזה היכר למעלת בני ישראל על אומות העולם, שהגוים באכילתם הם זוללים ושותים באכילה גסה ושאינה ראויה, אבל אנו בני ישראל מקדימים לאכילה ברכה בכוונה, וקודם אכילת הפת אנו נוטלים ידים לסעודה ומברכים עליו.

ובן במשחק הדריידע"ל שנזכר כבר בספרי הקדמונים, ולזכר מה שנהגו ילדי ישראל לשחק כן כשבאו היוונים

לכני ישראל גם בעניני הגשמיות ויעזור השי"ת שתוכו לגדול כראוי הנצרכים, במה שאוכלים ושותים כראוי, ומשחקים כראוי, והולכים לישון כהכנת נמילת הידים ליד המטה כראוי. לאיש ישראל ולהצליח בכל הענינים, ונוכה לגאולה השלימה בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ ב"א.

מעמד שדיפת הפתילות בשיבת 'אוצר התודה'

שע"י מוסדות שיח סוד

יום שני זאת הנוכה - פרשת ויגש תשפ"ג

והיינו בעצם מה שאנו נושמים וחיים, וכמו שדרשו חז"ל (ב"ר יד, ט) 'על כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך לקלם לבורא, מ"ט (תהלים קג) כל הנשמה תהלל י-ה, כל הנשימה תהלל י-ה', ובכל אלו יש גם עצום שאין משימים על לב, אלא שבחנוכה קבעו את הימים להודות ולהלל, וכלשון חז"ל (שבת כא:): 'לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה'.

והנה היום קראנו את פרשת הנוכה המזבח, ונאמרה ב' פעמים מקודם 'זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו' (במדבר ז, פד), ואחרי כן נאמר (שם פח) 'זאת חנוכת המזבח אחרי המשח אותו', והיינו הרמוז שצריך להמשיך את השפעות היו"ט הנוכה לכל השנה, ולענין מה שדיברנו מקודם

איתא בספה"ק שיום זאת הנוכה הוא יום מסוגל לישועות, ובוודאי שתפילות שבאים מהבל פיהם של בחורים כאלו פועלים גדולות ונצורות למען עמך בית ישראל הזקוקים לישועות.

וידוע קושית הבית יוסף (ס"ה תרע) למה קבעו להדליק נרות הנוכה ח' ימים, הרי ליום א' היה די שמן בפך והיה צריך להיות ז' ימים כנגד הנס, וראש הישיבה שליט"א הזכיר את התירוץ לזה שהוא משום שבכל טבע שבועלם יש גם בעצם קיומו, ולזה קבעו זכר לנס בעצם מה שמצאו שמן ליום אחד ויכלו להדליק בו יום אחד.

וכנוסח שאומרים בכרכת מודים 'ועל יוסף שבכל יום עמנו וכו',

השי"ת את העולם כולו מלמעלה, והכל מה שנעשה בעולם התחתון מושגה על ידיו.

הנה נקרא שם היום 'זאת' חנוכה ולא 'זה' חנוכה, משום ש'זה' הוא מלשון זכר ו'זאת' מלשון נקבה, ובחינת הזכר הוא המשיפע והנקבה היא המקבלת את ההשפעה, ולהורות בא לענין קבלת ההשפעות מלמעלה ביום שנזב כזה, וראש הישיבה הזכיר מה שהיום יורד גשם ורומז לירידת השפעות.

ויעזור השי"ת שנוכל להכיר ולהודות בחסדיו המרובים, ובזכות זה נזכה לאור המאיר ביו"ט חנוכה, וגורם שיהיה לו הארת פנים בשמחה לכל עבר, ויש בזה משום ניצחון לגזירות היוונים שגזרו על ש'בת ח'ודש מ'ילה שהם ראשי תיבות שמו"ח, ויה"ר שנוכה לגאולה השלימה כביאת גוא"צ בב"א.

צריך שתשפיע החנוכה שיבוא להודות ולהלל להשי"ת בכל השנה כולה.

והיכולת להביא את עצמו להודות להשי"ת באמת, יש להתרגל לזה באופן שיודה לכל המסייעים בעדו בעניני גשמיות, ובפרט בעניני רוחניות למגי"ש שמלמדו תורה ולראש הישיבה המנהיג את הישיבה ברמה, ועל ידי זה הוא מרגיל את עצמו להודות בעבור הטובות שעושים עמו, ועל ידי כך הוא מכיר בחסדי השי"ת המפרנסו ומחייהו בכל רגע ורגע ואז הוא בא לשלימות ההבנה בהנהגת השי"ת בכל העולם כולו בחסדו הגדול מתוך רחמים וחסדים וטוב עבור כל נשמה שבעולם.

ולבן נהגו לשחק בימי החנוכה בהריידע"ל, משום שדרך האחיזה והמשחק בה הוא באופן שמחזיק מלמעלה ומסובבה, וללמד בא על הכלל שכן מנהיג ומסובב

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הרה"ח רבי **פינחס פרקל** הי"ו

לדגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו יקירו

הבה"ח המופלג בתורה וירא"ש

החתן **אברהם ישעי'** נ"י בשעטומ"צ למזל טוב

ויהא רעווא שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה

והחסידות, בנין עדי עד בקשר של קיימא, ודורות ישרים ומבורכים.

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הרה"ח רבי **משה פרקל** שליט"א

לדגל השמחה השרויה במעונו בנישואי נכדו החשוב

יושב אהלים ועסיק תדיר באוריייתא

החתן **אברהם ישעי'** נ"י בשעטומ"צ למזל טוב

ויהא רעווא שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה

והחסידות, בנין עדי עד בקשר של קיימא, ודורות ישרים ומבורכים.

טנא מלא ברבות

הננו בשיר והלל לאהל ולברך מעומקא דליבא בברכת מזלא טבא וגדיא יאה

קדם הני תרי צנתרי מחשובי ומפארי בחודי החבורה

החתן **אברהם ישעי' פרקל** נ"י

משב"ק אצל מרן אדמו"ר שליט"א ומסור בלו"ג לכל צרכי החבורה מדי שבת בשבתו

החתן **מיכאל שלום רוזן** נ"י

מפארי בחודי קהילתינו הק' אהוב ונחמד לבריות

לדגל שמחת ליבם בנישואיהם בשעטומ"צ עב"ג למזל טוב

ויהא רעווא מן קדם אבוהון דבשמיא שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל על

ארני התורה והחסידות, בנין עדי עד בקשר של קיימא, דורות ישרים ומבורכים,

הרב שמואל שמעלקא פרקל

בחודי החבורה

ראש החבורה